

Корнуол

Роуз присви очи срещу ослепителното слънце. Цяла сутрин беше валяло без прекъсване и тежък, влажен воал се стелеше над местността, но точно за следобедния чай времето най-накрая се бе смилило. Сивото, покрито с облаци небе се беше превърнало в лъчистосиньо, което заливаше със светлина флоралния разкош на разсадника в *Блуминг Хол*. Лилиан и Нара, най-голямата и най-малката дъщеря, се бяха затворили цяла сутрин в кухнята, за да приготвят изискано празнично меню по повод осемдесет и петия рожден ден на майка си Роуз. Бяха яли крехко печено агнешко със задушени моркови и брюкселско зеле във всекидневната на старата семейна къща, след което се бяха преместили на терасата. С празничната трапеза, която бяха подредили, можеше да се гордее кой да е петзвезден ресторант.

За да почетете подобаващо деня, Лилиан беше извадила от скрина бялата покривка от майката на Албърт. Фини бродерии се виеха по висококачествения ленен плат. Тази елегантна тъкан беше по-стара и от самата Роуз, но кой можеше да каже колко още рождени дни ѝ бяха отредени.

Празниците трябваше да се отбелязват, особено на нейната възраст. Роуз се натъжи, защото това беше първият ѝ рожден ден без любимия ѝ съпруг Албърт. Седмици наред се бе бояла от днешното събуждане. Беше си представяла какво ли ще бъде да не ѝ донесе закуската за рождения ѝ ден в леглото, както го беше правил десетилетия наред, и че трябваше да започне този специален ден без нежната му прегръдка. Албърт ѝ липсваше безкрайно. Всеки ден, всеки час, всяка минута и всяка секунда. Роуз знаеше, че е извадила голям късмет да срещне и обикне мъжа на мечтите си още преди толкова много години. Тя осъзнаваше, че е имала възможността да изживее нещо, което на доста други хора не им е било отредено цял живот.

Затова и така болезнено я бе поразила внезапната му смърт миналата година. Когато си легнаха вечерта, той я беше целунал по устните, както беше правил всеки път през последните шейсет години. „Лека нощ, прекрасна моя Роуз.“ Това бяха последните му думи. В един от следващите часове през онази нощ сърцето му беше спряло да бие. Албърт бе починал кротко в съня си. Без болки, без безкрайно страдание. С буден ум, който му беше присъщ до самия край.

Точно така би му се искало и на него. Въпреки това Роуз беше неутешима, когато на сутринта забеляза, че Албърт я е напуснал

завинаги. Нямахме представа как да продължи живота си, който досега неизменно бе изпълнен с безусловно доверие и прекрасни моменти, споделени със съпруга ѝ. Роуз имаше чувството, че бе изминала цяла вечност, преди отново да успее да изпита някаква радост.

Замислена, тя огледа терасата. След смъртта на Албърт семейството ѝ се беше погрижило за нея. Всички бяха насреща. Децата и внуците ѝ не пестяха усилия пак да събудят у нея желанието ѝ за живот. Бяха я обградили с внимание и често я канеха да отидат на излет, за което Роуз изобщо нямаше желание. В последствие обаче се радваше, че е отишла, защото това бяха малки крачки, които я връщаха обратно към живота. Внучката ѝ Солей ѝ беше посветила песен, а другата ѝ внучка Далия бе поела задачата на Албърт и ѝ беше донесла царска закуска в леглото.

Поглеждайки назад, Роуз усети огромна благодарност. Детството и младостта ѝ наистина не бяха леки. Трябваше да се бори, да преодолява препятствия и нерядко изведнъж всичко потръгна и бяха дарени с голямото щастие да имат пет прекрасни деца.

При мисълта за починалата ѝ дъщеря Камелия, Роуз изтри скришом сълза от окото си. Никое дете не биваше да умира преди родителите си и въпреки това не бяха успели да предотвратят трагедията. Независимо че дъщеря ѝ ги беше напуснала преди двацет и осем години, болката от ужасната загуба се беше вкоренила дълбоко в сърцето ѝ.

– Е, бабо, харесва ли ти тортата? – попита Далия и ѝ намигна. Роуз се помъчи да се усмихне.

– Фантастична е! Великолепна сладкарка си!

– Благодаря, радвам се – каза Далия и продължи да разговаря с най-малката си братовчедка, единайсетгодишната Велвичия – дъщерята на Нара.

– Мамо, искаш ли още чай?

Лилиан стоеше с бялата порцеланова кана в ръка до нея и я гледаше въпросително. Роуз вдигна очи към нея.

– Ако не е прекалено рано, предпочитам един сайдер.

Сидър, по-големият ѝ син, кой то седеше точно до нея, наблюдаваше сестра си с широка усмивка.

– Мама веднъж става на осемдесет и пет. Чай може да пие всеки ден.

Лилиан завъртя отегчено очи, но извика през рамо в посока към входа на верандата:

– Гунар, ще донесеш ли, моля те, две бутилки сайдер, като идваш?

От къщата се чу някакво боботене.

–Това явно трябва да означава да – обясни Лилиан през смях и седна отново до дъщеря си Солей.

Роуз наблюдаваше замислено светлорусата си внучка с нежен тен. Солей. Беше постигнала необичайно рано голям успех като певица и макар Роуз да не разбираше музиката ѝ, разпознаваше магията в гласа на момичето. Днес обаче внучката ѝ изглеждаше разсеяна и нервна, докато разговаряше с майка си.

Роуз имаше усещането, че Солей, подобно на братовчедките си Даля и Лали, още не беше намерила истинското си призвание и подходящия за нея път. За разлика от Магнолия, която знаеше кое е важно в живота ѝ, трите ѝ по-млади внучки изглеждаха несигурни, неспокойни и търсеци. Докато оглеждаше имението с почти безкрайно дългите лехи, цветните полета, яркозелените ливади и цъфтящата градина, Роуз започна да размишлява все повече.

Дали беше нейна вината, че младите жени още не бяха открили своето голямо щастие? Солей, естествено, се наслаждаваше на славата, вниманието и привилегиите, които получаваше като „звезда“. И кой не би направил същото на нейните години? И Даля, от своя страна, беше изцяло отдадена, когато работеше над рекламната кампания за разсадника. Лали пък можеше с часове да се занимава с билките и ароматите на лечебните растения, които се отглеждаха и продаваха в *Блуминг Хол*. Роуз много пъти я беше наблюдавала как обикаля лехите и оранжерии.

И въпреки това сякаш и трите още се лутаха. Все по-често в разговорите си с младите жени Роуз долавяше някакво подсъзнателно недоволство. Тя толкова би искала да е до тях и през следващия етап от живота им.

Погледна към Мая – съпругата на Сидър. Колко ранима и несигурна бе изглеждала снощи, когато всички заедно бяха предприели малка разходка около обширния имот. А колко самоуверено се държеше дъщеря ѝ Магнолия.

Какво ли би казал Албърт, ако беше прекарал последните дни с цялото семейство? Роуз стисна устни. Знаеше отлично какъв съвет би ѝ дал, а именно това, което ѝ беше повтарял толкова пъти и преди. Трябваше най-накрая да престане с тази тайнственост. Албърт бе ненавиждал лъжи, заблуди и измами. За него откровеността и яснотата бяха от особено значение, най-вече в семейството.

Беше ли Роуз всъщност лъжкиня? Затвори за малко очи, когато спомените я заляха. През всичките тези години беше искала единствено да защити семейството си. Децата си, снахите си, внуците си. Беше

премълчала някои неща, за да предпази любимите си хора от страдание. Но никога със зла умисъл. В някои случаи истината просто не беше правилният път, защото хората трябваше да могат да я понесат и преодолеят. Роуз не беше лъгала, нито пък мамила. Никога. Преди всичко винаги е била откровена с Албърт. Съпругът ѝ беше единственият, който знаеше всичко за нея. Между тях не беше имало никакви тайни.

До последния им ден.

– Какъв хубав ден е днес, нали, мамо?

Роуз отвори очи. Нара я гледаше окуражаващо.

– Денят е прекрасен, Нара. Вие направихте този рожден ден специален. Благодаря ви от сърце! Прокашля се, като забеляза, че и останалите бяха прекратили разговорите си и я гледаха.

– Щом вече всички слушат, бих искала да ви кажа, че съм много щастлива, че дойдохте.

Роуз потърси погледа на Сидър.

– Оценявам високо това, че предприехте дългото пътуване от Калифорния.

Протегна дясната си ръка към небето.

– Албърт със сигурност ни гледа от горе. Дори ни подари най-доброто следобедно време. Вероятно е неговият начин да ми честити. Роуз се усмихна. – Липсва ми всеки ден, но се радвам, че днес сте около мен. Повдигна чашата със сайдер, която Гунар ѝ беше донесъл, и роднините ѝ вдигнаха наздравица.

–Наздраве, мамо!

–За най-добрата баба на света!

–За тебе, бабо, наздраве!

В този момент Роуз не изпитваше нищо друго освен дълбока благодарност. Семейството ѝ беше здраво, внучките ѝ бяха на път да поемат живота си в ръце. Освен това живееше буквално в рая. Роуз обичаше разсадника си, харесваше *Блуминг Хол*, обичаше старата семейна къща. През целият си живот можеше да прави това, което ѝ доставяше най-голямо удоволствие. Беше намерила мястото си.